

ת"פ 13746/12/16 - מדינת ישראל, פרקליטות מחוז מרכז - פלילי נגד רן אהרון חרך

בית משפט השלום ברמלה

ת"פ 13746-12-16 פרקליטות מחוז מרכז - פלילי נ' חרך(עציר)
בפני כבוד השופט, סגן נשיאה מנחם מזרחי

בעניין: מדינת ישראל פרקליטות מחוז מרכז - פלילי
באמצעות ב"כ עוה"ד לי בר עמי

המאשימה

נגד

רן אהרון חרך (עציר) באמצעות ב"כ עוה"ד
לירן פרידלנד

הנאשם

הכרעת - דין

אני מזכה את הנאשם מחמת הספק.

א. כתב-האישום וזירת המחלוקת:

כתב-האישום מייחס לנאשם עבירות של קבלת דבר במרמה לפי סעיף 415 לחוק העונשין התשל"ז - 1977 ואיומים לפי סעיף 192 לחוק הנ"ל.

נטען, כי בחודש מאי 2014 פנה הנאשם אל הרב אליעזר בן שלמה והציע לו **במרמה** להקשר עמו בשותפות עסקית לרכישת מוצרים שונים.

במסגרת זו, טען הנאשם במרמה בפני הרב בן שלמה, כי הוא מכיר את יבואן המוצרים, אשר ימכור להם את הסחורות במחירים מוזלים, ביקש ממנו כספים לרכישת המוצרים והבטיח לו רווחים גבוהים אם יעשה כן.

עקב כך, העביר הרב בן שלמה לנאשם סכומי כסף שונים בסה"כ 182,000 ₪.

עמוד 1

בחלוף הזמן, כאשר הרב בן שלמה לא קיבל מהנאשם את הרווחים הכספיים המובטחים, הוא פנה אליו בדרישה לקבל את כספו בחזרה והנאשם איים עליו שיעלים אותו מעל פני כדור הארץ, שאשתו וילדיו יישארו יתומים, כמפורט בעובדות.

הנאשם מסר תגובה שלפיה, הוא אכן פנה אל הרב בן שלמה בפנייה המתוארת, אך אין מדובר בפניית מרמה.

הנאשם אישר כי הוא קיבל מהרב בן שלמה ₪ 60,000 - 70,000 (תחילה קיבל שיקים בסכום גבוה יותר אך חלקם לא כובדו), אך כוונתו הייתה אמתית, לאמור, לבצע עסקאות אמת, שיניבו לו ולרב בן שלמה רווחים כספיים.

הנאשם טען שאדם, שאול כהן, שעמו היו אמורים לעשות עסקים הונה את שניהם.

הנאשם כפר בטענה כי איים על הרב בן שלמה.

ב. דיון:

(א). עדות המתלונן:

איני מקבל את עדות המתלונן, כבסיס לקביעת ממצאים, כנדרש בהליך פלילי, מן הנימוקים הבאים:

המתלונן הציג את עצמו, סיפר כיצד ובאילו נסיבות הכיר את הנאשם (עמוד 12 שורה 16 והלאה).

לדבריו, הנאשם קיבל מהמתלונן סיוע במסגרת הסיוע שהוענק **לנזקים מן הקהילה** (עמוד 12 שורה 22 והלאה).

לאמור, הוא הכיר את הנאשם, כמי **שנזקק לסיוע סוציאלי בסיסי** - לא כאיש עסקים חריף ומפולפל בעל יכולות כלכליות להניב רווים. על כן תמוה מאוד על מה הונח הבסיס למחשבתו, שניתן לסמוך על הנאשם, כאיש עסקים שיבצע עסקאות מניבות רווח ולהעביר לו סכומי כסף.

אם הדעת אינה מקבלת את הטענה, כי לאור מיהותו של הנאשם, היה בכוחו להקשר בעסקים בעלי רווח כספי, ועניין זה נשמע מופרך, הדעת אינה מקבלת את הטענה, כי המתלונן עצמו, סבר כך באמת ובתמים ולפיכך הולך שולל על-ידי הנאשם.

לדברי המתלונן, באחד הימים הגיע הנאשם "והציע לי להכיר לי טובה גדולה על כל העזרה רבת השנים..."(עמוד 12 שורה 24).

הצעת הנאשם הייתה לעשות "עסקאות לטובת כל הפעילות החסד של מלמדי התורה ולהשקיע כסף והכסף הזה יניב פירות" (עמוד 12 שורה 25).

הנאשם הציע לרכוש מוצרים שונים ולמכור אותם ברווח.

הנאשם נשמע לו "מאוד משכנע" (עמוד 12 שורה 30).

אכן, לאחר שהתרשמתי מהנאשם בעדותו, לא אבין, כיצד שוכנע המתלון בדברי הנאשם, ונוכח מצג המרמה הנטען, במיוחד, לאחר שהכיר אותו כאדם שהוא ובני משפחתו נזקקים לסיוע במצרכי קיום בסיסיים.

לדברי המתלון, חלקו של המתלון בעסקה היה העמדת מימון כספי וחלקו של הנאשם היה יצירת העסקאות, הוצאתן אל הפועל - רָכַש המוצרים המכר וגרירת הרווח עבור שניהם (עמוד 13 שורה 1).

המתלון העיד, כי הנאשם "הוא רק קיבל ממני כסף" (עמוד 13 שורה 5).

המתלון **לא יכול היה למסור מידע מדויק בדבר פרטי העסקאות. הוא זכר מה הם פרטי העסקאות** שאמורות להתבצע ולאילו עסקה בדיוק יועד מימון כספי כזה או אחר: "**אני לא זוכר את כל הפרטים של הכספים...**". (עמוד 13 שורה 8).

חוסר ראייתי שכזה, אינו מאפשר לקבוע ממצאי עובדה, לאמור שניתן סכום פלוני עבור רכש אלמוני נוכח מצג מרמה פלמוני.

המתלון העביר לנאשם את הכספים "חלק העברתי לו מזומן וחלק **בשיקים אישיים שלי...**" (עמוד 13 שורה 12).

למרבה הצער, לא השכילה המאשימה להציג בבית-המשפט את השיקים המדוברים.

אילו הייתה המאשימה טורחת ועושה כן (פעולה חקירתית פשוטה), ניתן היה לשפוך אור **על חזית המריבה.**

כך, למשל, ניתן היה לראות את **מהלכו של השיק**, החל ממשיכתו על-ידי המתלון, הסבתו בידי הנאשם, לבדוק למי הסבו ומי פרע אותו בסופו של יום.

הבה נניח, שהיה מתברר שמי שפרע את השיק היה אחד בשם **שאול כהן**, או שהלה הסב אותו לאחר, כפי הטענה.

הבה נניח, מנגד, שהשיק נפרע על-ידי **אדם או עסק אחר**, שבתשאל פשוט היה מספר למשטרה דברים אחרים, המפריכים את גרסת הנאשם, כגון שהנאשם ביצע **בשיקים שימוש פרטי**.

אילו כך היו פני הדברים, היה דבר מדבר בעד עצמו ומטה את הכף.

לדברי המתלון: "בסך הכל 212,000 ₪ זה **סדר גודל** של כל מה שנתתי לו" (עמוד 13 שורה 14). ואולם, **לא ניתן לדעת בדיוק איזה סכום כסף הועבר**.

המתלון העיד: "**אין לי מושג אם העסקאות יצאו לפועל ואם קנו דברים**" (עמוד 13 שורה 15). לאמור, הוא כלל לא היה מעורה בפרטים ולפיכך לא ניתן לקבל את עדותו, ככל שהיא מתימרת להציג טענת **מרמה**.

המתלון תיאר את השתלשלות האירועים אשר הובילה אותו להגיש תלונה למשטרה: פניה לרב יעקב צ'יקוטאי, פניה לבית-הדין של הרב וויס לבוררות, הוצאה לפועל ותלונה במשטרה.

הוא הסכים שפעל באורח **רשלני**, עת נקשר בעסקה עם הנאשם - הוא העביר כספים מבלי שדאג לבטוחות ומבלי שבדק את הפרטים עד תום (עמוד 14 שורה 3 והלאה).

המתלון אינו יודע דבר על אותו "שאל", שנטען כי עומד אחר אותן עסקאות (עמוד 14 שורה 10 והלאה). הוא לא יכול לאשר את קיומו ולא יכול לשלול את האפשרות שאותו אדם פעל מול הנאשם.

הפתקים שנרשמו, המתעדים את העברת הכספים נרשמו בכתב-ידו של הנאשם (עמוד 14 שורה 28 והלאה). ואכן, כך הם פני הדברים, אולם, כפי שנראה, לא ניתן לרדת למשמעותם הסופית, **בתוך זירת המחלוקת**.

בעת שנשאל על הפתקים העיד המתלון: "כל פעם שנתתי לרן סכום כסף, ביקשתי ממנו, על-פי ההלכה כשאדם עושה **הלוואה**, הוא חייב פתק לכתוב, שהוא הלווה כסף ואת מה שנתתי רשמתי.... כל הפתקים זה בכתב ידו של רן..." (עמוד 14 שורה 29 והלאה).

הנה כי כן, המתלון עצמו ראה במערכת היחסים שבינו לבין הנאשם כמערכת יחסים שבסיסה **מתן הלוואה**, ובכל זאת, לא פורטו תנאי ההחזר ולא נרשמה פשרה של אותה הלוואה.

המתלון נשאל מדוע הפתקים שנרשמו מציגים שמדובר בכספי הלוואה ולא בכספי עסקת שותפות לרכישת מוצרים ותשובתו: "התוכן נכון, אך למה הוא לקח הלוואה... **לא הקפדתי אתו על הניסוח**. הניסוח של הלוואה או אקט הלכתי בתוך העסקה הכוללת...ההלוואה הזו ברור שניתנה בשביל עסקה. כל המעטפת זה הלוואה לצורך עסקה" (עמוד 15).

שורה 8 והלאה).

אם המתלון **לא הקפיד על הניסוח של הפתקים**, כמייצגים אמת עובדתית, כיצד ניתן לבסס ממצא, כנדרש בפלילים, ביחס **לניסוח הפתקים ולדקדק אם הנאשם עם מה שרשם**, כאשר המתלון עצמו אינו מדקדק עם הרישום, קלה כחמורה.

המתלון הסביר כי ראה את עצמו כשותף "עסקי" של הנאשם (עמוד 15 שורה 19). צפייתו הייתה לקבל רווחים ולא ריבית (עמוד 15 שורה 20).

ואולם, הדברים לא נרשמו מפורשות בחוזה או מסמך כתוב, מסודר, המתאר את כל פרטי העסקה.

הפתקים מתעדים את העסקה, אך המתלון לא יכול היה לשייך את הכיתוב שבפתקים לעסקה כזו או אחרת: "אני מקריא מתוך הפתקים, אני לא יכול לשייך אותם לאיזה פרט של קנייה" (עמוד 16 שורה 1). וכן: "אני לא יודע להגיד" (עמוד 16 שורה 11).

אם כך הם פני הדברים, כיצד ניתן לבסס ממצאים, כנדרש בפלילים, על עדותו, **ביחס לכל פתק ופתק**, לאמור, סכום זה ניתן עבור רכישה פלונית, וסכום אחר עבור רכישה אלמונית, נוכח **מצג של מרמה**.

המתלון העביר את הפתקים למשמורתו של אדם אחר, כי חשש שהם ייעלמו (עמוד 16 שורה 11). **הוא לא רצה למסור את שמו או שמותיהם: "מבקש שלא להשיב על השאלה מה שמותיהם של החברים שאצלם שמרתי את הפתקים"** (עמוד 16 שורה 16).

עד המבקש כי בית-המשפט יאמץ את עדותו **כולה**, כעדות מהימנה ואמינה, אשר תוביל להרשעתו של אדם, ראוי **שיחשוף את כל המידע שברשותו**, יתייצב בצורה שקופה ולא יסתיר מידע רלוונטי. לא כך היה כד זה. לא ניתן לאמץ עדות של עד המגלה טפחה ומכסה טפחיים.

המתלון פנה להגיש את תלונתו **כחצי שנה** לאחר פסק-הדין של בית הדין, והסברו שפנה למשטרה רק לאחר שקיבל איומים מן הנאשם (עמוד 16 שורה 29 והלאה).

ואולם, יש לדחות את הסברו **לכבישת התלונה**. כפי שנראה, לפי עדותו שלו, הנאשם **איים עליו מיד כאשר הדין בבית הדין הסתיים**. על כן, אם האיום היה **הזרז** לתלונתו, מדוע השתהה עם מסירת התלונה.

לטענת המתלון, הנאשם איים עליו: "התחלתי לקבל מרן איומים, שעד שאני אתבע את הכסף שאני **אעלם מפני כדור**

הארץ. שלא כדאי לאשתי ולילדים שאני אמשך לתבוע את הכסף. היו עוד פנינים" (עמוד 17 שורה 1).

הוא התבקש לספר מה היו הנסיבות שבהן שמע את הנאשם מאיים עליו והשיב כי דובר **בשני מקרים:**

"הייתה פעם אחת **שהיינו בבית הדין בירושלים**, יצאנו להפסקה והוא הבין שחתם על שטר בורות אולי בטעות...ובהפסקה התבטא בצורה לא יפה שנמשך את ידנו מהדין וזהו. אני שמעתי אותו, שמעתי שהוא אמר לי **שאני אעלם מפני כדור הארץ** לפני שאני אגבה את הכסף ושאל כדאי לי ולא לאשתי ולא לילדים, אולי עוד כמה דברים, היו שניים שבאו אתי ממודיעין לבית הדין להעיד כי הם מבית הכנסת שראו את הדברים...**שהיו אתי ושמעו, אבל לא שמעו**. אז נכנסנו להמשך דיון להמשך דיון ואמרתי לדיינים שיצינו את זה והם לא ציינו, הם אמרו לי שהם מתעסקים רק בעניין הכספי בינינו.... (עמוד 17 שורה 2 והלאה).

באותה פעם אמר לו הנאשם: "הוא אמר **"לא משתלם לא לאשתך ולא לילדים המהלכים שאתה עושה" את המשפט הזה אני זוכר כאילו נאמר היום**. זה המשפט שהוא אמר והיו עוד כמה משפטים שברור מההמשך שזה 5איום" (עמוד 17 שורה 18 והלאה).

התברר, כי ג'רמי ארפי, שלפי הטענה נכח באותו אירוע, לא אישר כי הנאשם אמר את אותו משפט, אלא למיטב זכרונו (אם בכלל אפשר לסמוך על זכרונו של עד זה), הנאשם איים ואמר שיהרוג אותו. עד זה, אשר הובא כדי לתמוך בטענת האיום, לא עשה כן, אלא להיפך: **"אני לא כל כך זוכר מה צעק"** (עמוד 48 שורה 21). לאחר מכן העיד: **"הוא אמר אני אהרוג אותך, או משהו כזה"** (עמוד 48 שורה 23). הוא לא זכר למסור את משפט האיום, כפי שאמר אותו המתלונן.

מעבר לכך, הרושם הישיר הבלתי אמצעי לימד **כי לא ניתן לסמוך על זיכרונו של ג'רמי ארפי**, כזיכרון מוצק, בעל משקל אשר תיעד את האיום הנטען של הנאשם.

הזיכרון המרכזי שלו: **"אני זוכר שאחר כך יצאנו ורצנו לאוטו"** (עמוד 49 שורה 3). אף המתלונן לא מסר תיאור שכזה.

ניכר היה כי העד ג'רמי ארפי, מעיד לא מתוך זיכרונו, אלא מתוך מסקנותיו או הגיונו, שכך היו פני הדברים: **"...זה הגיוני בגלל שהוא חייב, אז הוא צעק"** (עמוד 49 שורה 9).

בהמשך לעדותו, התבקש המתלונן לחזור על אותו משפט איום נטען והעיד (עמוד 20 שורה 20 והלאה): **"ש: תחזור על הציטוט שנטוע אצלך בראש ? ת: זה לא משתלם לא לאשתי ולא לילדים**. ש: זה מה שהוא אמר ? זה הציטוט ? ת: כן. ש: בציטוט היה **"המהלכים שאתה עושה"** ת: תסביר את השאלה. ש: כשאני ביקשתי ממך קודם את הציטוט אמרת **"...המהלכים שאתה עושה"**. עכשיו לא אמרת את זה. ת: אמרתי שהתחלתי את המהלכים בהוצל"פ...ש: אבל אתה לא זוכר להגיד בדיוק מה ? ת: אתה רוצה שאני אצטט ?...".

ניכר היה כי המשפט הנטען אינו נטוע בזיכרוננו.

לפי הטענה של המתלונן, "**בפעם השנייה** שאיים, אני לא זוכר אחרי כמה זמן, אבל זה היה בבית הכנסת בכניסה. בפעם השנייה אף אחד לא היה אתנו, **היינו לבד בחוץ**. אמרתי לו שאני לא מוותר על כסף שאני לא רוצה לוותר עליו וגם אין לי את הסמכות לוותר עליו. הוא עלה על האופנוע ונסע. הוא לא אמר כלום. בפעם השנייה שאיים זה היה ליד בית הכנסת, הוא קיבל תשובה ממני מפורשת שאני לא הולך להיכנע מהאיומים שלו. הוא אמר שלא ישתלם לי, לאשתי ולילדים, אולי הוסיף עוד כמה פרטים. **אני לא זוכר את זה, אני זוכר את העיקר**. אני זוכר שגם בבית הדין היו עוד כמה משפטים" (עמוד 17 שורה 12 והלאה).

האיום השני הנטען (שכלל לא תואר בכתב-האישום), מבוסס **רק על אמרתו של המתלונן**, ולא ניתן לבסס ממצא, כנדרש בפלילים, רק ביחס לעדותו.

לטענת המתלונן, הרווחים מן העסקאות היו אמורים להתחלק בערך "חצי חצי" (עמוד 17 שורה 26). עניין זה לא נרשם.

הכל נעשה "**בתקיעת כף ובעל פה**" (עמוד 17 שורה 29). בהחלט ניתן לקבל מצב דברים שלפיו שני אנשים יסכמו דברים בעל-פה, אולם מצב דברים ראייתי שכזה מותיר את עדותו המתלונן חשופה, עומדת בפני עצמה, באופן חלול שאינו מאפשר לבסס עליה, לבדה, ממצאים אודות מה היה התוכן, הסיכום והפרטים בין השניים.

המתלונן אישר את תכתובות המסרונים שהוחלפו בין השניים (עמוד 17 שורה 32).

המתלונן ניהל עם הנאשם שיחות והקליטן (עמוד 18 שורה 18 והלאה). ואולם, לדבריו, מלבד השיחות שהוגשו לתיק בית המשפט (11/ת): "**יש עוד שיחות**" (עמוד 18 שורה 24).

הסתבר, כי **השיחות המוקלטות הנוספות לא הובאו למשטרה**, לא הוגשו לבית-המשפט, ובהחלט קיים חשש שמא דברים הוצאו מהקשרם, או **שלא כל התמונה הוצגה בבית-המשפט**.

אין להבין מדוע לא דרשה המשטרה לקבל את כל השיחות שהוקלטו בין השניים.

ודוק: בעת עדותו, הבין המתלונן, כי מוטב היה אילו כל התמונה העובדתית, ראייתית, הייתה נפרשת, הן ביחס לשיחות, הן ביחס לשיקים, **אך בישיבה שלאחר מכן לא השכילה המאשימה לבקש ולחזק את ראיותיה בעניין זה**.

לדברי המתלונן, פרוטוקול הדין בבית-הדין (13/ת) מייצג את הדברים שנאמרו, אך הסתבר כי הוגש פרוטוקול,

שבמסגרתו הוא עצמו הוסיף דברים בכתב-ידו, הערות והארות ובכלל זה פרשנות שונה ומשונה (עמוד 19 שורה 23).

על כן, יש ביסוס לטענת הנאשם, כי הדברים שנרשמו שם בפרוטוקול אינם מדויקים עד תום, ואינם מיצגים נאמנה את מלוא התמונה, אלא שנפלו שם חוסרים כאלה ואחרים בחלופת הדברים, שהרי המתלון עצמו, בכתב-ידו אישר שכך הם פני הדברים.

לטענת המתלון, השיקים שמסר לנאשם לא חוללו (עמוד 20 שורה 18), **יחד עם זאת אין ברשותו את השיקים להצגה, כדי להוכיח את טענתו.** העניין חריף יותר, נוכח טענת הנאשם, כי שיקים מסוימים **חוללו** והיה על המאשימה לטרוח ולהציג לבית-המשפט את כל השיקים המדוברים.

היה על המאשימה לדרוש מהמתלון להציג את כל השיקים שנמשכו על-ידי המתלון ונמסרו לנאשם, תוך השוואתם לסכומים שצוינו בפתקים. אילו הייתה עושה כן, הייתה בפני הוכחה ברורה שהסכום שנרשם הוא הסכום ששולם (לפחות ביחס לחלק מן הפתקים), ואין מדובר בסכום שחולל או שמייצג צפיות לרווח עתידי.

המתלון סיפר שעקב אחר רכבו של הנאשם **"וחייתי לצלם אותו"** (עמוד 21 שורה 14). עשה כן, כדי לעקל את רכבו.

המתלון טען, כי **החוקרת שחקרה אותו הטרידה אותו מינית**, והוא אף פנה לגורמים שונים ביחס לטענתו.

אך הסתבר כי מדובר **בנגיעה שנגעה החוקרת בידו, אגב נטילת המכשיר הסלולארי שלו:** "היא תפסה לי את היד 5 פעמים" וכן: "היא הניחה את היד שלה על הכף שלי" (עמוד 22 שורה 5 והלאה). סיפר כי בעניין זה "פניתי ל - 10 גורמים בעיר עם תלונה מסודרת..." (עמוד 23 שורה 6). לדבריו, "אני יצאתי **בהלם** מהחקירה" (עמוד 24 שורה 1).

לאחר מכן הסביר, כי מדובר **בלחיצת יד**, ואף הסכים כי לא חשד שלחוקרת יש כוונה מינית כלפיו בלחיצת היד המדוברת (עמוד 24 שורה 7).

אמנם מדובר **באירוע שולי לזירת המחלוקת**, אך הוא יכול להקים חשש, כי עתים רואה המתלון צל הרים כהרים, יתכן ונוטה להגזמות, מפרש דברים באופן שונה, ועניין זה רלוונטי, בעיקר נוכח הטענה לאיומים מצדו של הנאשם.

במהלך עדותו, נראה היה שהמתלון **אינו מוסר תשובות ישירות**, הולך **סחור וסחור** ותמיד ביקש לדעת מה מסתתר אחר השאלות, מה **התועלת** של השאלת ואיזה הישג מבקשת ב"כ הנאשם להשיג: "אני לא מבין את הכיוון שלך" (עמוד 26 שורה 1). אם יש בהתנהלותו, כדי ללמד על תחכום, הרי שתחכום זה אינו מתיישב עם דרך התנהלותו מול הנאשם.

המתלונן העיד כי קיימים אנשים נוספים שהשקיעו כסף בעסקאות ביוזעין, במטרה שהנאשם יבצע את העסקאות.

לאמור, קיימים מתלוננים נוספים דוגמת המתלונן: "היו עוד אנשים שהשקיעו מלבדי...עוד אנשים שאמרתי להם שיש עסקה עם הנאשם והם הסכימו לתת כספים...יותר מחצי של אחרים" (עמוד 26 שורה 17 והלאה).

אותם אנשים שמעו את הצעתו של הנאשם ליצירת העסקה ואף הם נתנו לו כספים בהסתמך על דבריו (עמוד 26 שורה 24).

יתירה מכך, הסתבר, כי באחד הימים הנאשם, בנוכחות המתלונן, הציג את עצמו בפני יתרת האנשים וסיפר על העסקה המדוברת (עמוד 27 שורות 30 והלאה).

למרבה הפלא, לא טרחה משטרת ישראל לגבות את אמרותיהם של אותם עדים.

ההסבר, שלפיו עדים אלה לא חפצו להגיש תלונה, לאו הסבר הוא, ועל משטרת ישראל לטרוח ולגבות את אמרותיהם של **עדים רלוונטיים** שכאלה, בדרכים שונות, גם לא בדרך של הודעה פורמאלית, והכל כדי להגיע לחקר האמת.

מחדל חקירתי זה יורד לשורש העניין, שכן לא נגבו הודעות מאנשים נוספים, עדים רלוונטיים, אשר לכאורה שמעו באוזניהם ממש את מצג המרמה של הנאשם.

מצער הדבר שהמתלונן נותר בעניין זה עם עדותו היחידה, ואם המתלונן לא מסר, מלכתחילה, את שמותיהם של אלו במשטרה, באופן שלא אפשר למשטרה לגבות את הודעותיהם, הרי שהדבר מדבר בעד עצמו ורובץ לפתח גרסתו שלו.

גם בבית-המשפט, המתלונן סירב למסור את השמות של שאר האנשים אשר נקשרו עמו בעסקה מול הנאשם ואשר השקיעו את הכספים (עמוד 28 שורה 6): "אני יכול לתת לבית המשפט את השמות אבל אני לא רוצה לתת את השמות".

שוב אבהיר, כי מי שמגיע לבית-המשפט ומבקש כי בית-המשפט יעניק לעדותו מהימנות מלאה, לא יכול להסתיר פרטים ועובדות רלוונטיות.

לפי הטענה, הנאשם הציג את עצמו בפני המתלונן **כאיש עסקים** (עמוד 26 שורה 32). ואולם, המתלונן לא יכול היה להסביר **כיצד סבר כי הנאשם הוא איש עסקים בעוד שההכרות של השניים לימדה כי הנאשם נזקק לקבל מהמתלונן חבילות מזון כתמיכה של נזקים** (עמוד 27 שורה 1 והלאה). הסברו היחיד היה: "למשפחה שלהם גם

הייתה **מסעדה**... (עמוד 27 שורה 10).

בחנתי את עדותו של המתלון גם נוכח עדותו שלפיה זו הפעם הראשונה שהמתלון נכנס לעסקה כגון זו (עמוד 27 שורה 17). לאמור, המתלון אינו איש עסקים מפולפל, אך עדיין, גם בראי מיהותו של המתלון, קשה להתגבר על הספק.

מחד, המתלון העיד, כי בטרם נקשר בעסקה עם הנאשם **לא ערך המתלון כל בדיקה** או בירור לגביו (עמוד 27 שורה 16).

מנגד, טען כי התייעץ על **רו"ח**, וכי **הוזהר בידי אחרים** שלא להיקשר בעסקה.

אכן, המתלון הוזהר על-ידי חברו "**אבי אבוקרט**" שלא להיכנס לשותפות העסקית עם הנאשם (עמוד 29 שורה 21), אך לא שמע בקולו ואישר כי התפתחה לרווח הקל (עמוד 29 שורה 28).

התנהלות שכזו מוסיפה תמיהה לתמיהה.

אכן, התברר כי בטרם נכנס לעסקה עם הנאשם נועץ המתלון **ברואה חשבון**: "כן. **הצנתי לו את העסקה והוא אמר לי...**" (עמוד 30 שורה 17).

משום מה לא רצה המתלון למסור את שמו של אותו רואה חשבון (עמוד 30 שורה 23).

אילו היה עושה כן, היה הדבר תומך בגרסתו, לאמור כיצד ראה את מצב הדברים עובר להעברת הכספים, בזמן אמת, ומה היה בדיוק המצג שאותו הציג הנאשם.

המתלון בחר שלא ל"**חזק**" את עדותו ולפיכך יש להניח לטובת הנאשם, כי אילו היו גובים את עדותו של אותו רו"ח, הוא **לא** היה תומך בגרסת המתלון, או שרו"ח כאמור, כלל אינו קיים.

בעת עדותו של המתלון, היה מנהגו כזה: כל אימת שנפגש עם שאלה קשה, ברח בתשובתו לנושאים **אגביים צדדים**, **חמקמקים**, כגון: "לאחרונה אני יורד ברף מאז שסטנלי פישר אמר שהדולר ירד..." (עמוד 28 שורה 24). וכן בעמוד 31 שורה 21: "דרך אגב...". וכן בעמוד 39 שורה 20, עמוד 41 שורה 8 ועוד. התרשמתי שנוהגו זו נועד לאתנחתא, לחשוב על תשובתו.

לדברי המתלון, **ג'רמי ארפי** אינו אחד מחמשת המשקיעים הנוספים (עמוד 39 שורה 7). הוא הגיע עמו אל בית הדין

"כי הוא שמע והוא אברך בכולל" (עמוד 29 שורה 9). לדבריו, ג'רמי הגיע עמו אל בית הדין: "כי ביקשתי ממנו, הוא ראה את העסקאות. הוא ראה שאני נותן כסף, הוא שמע, הוא היה לידינו חלק מהפעמים" (עמוד 43 שורות 14 - 15).

ואולם, התברר כי ג'רמי ארפי, לא נכח בעת ביצוע העסקאות, לא בעת העברת הכספים, ואין לו כל ידיעה ישירה ביחס לדברים שסוכמו בין השניים: "ש: לא ראית את אלעזר נותן כסף לאנשים. ת: לא. ש: אף פעם לא ראית דבר כזה. ת: כן. ש: אם אלעזר העיד שהגעת אתו לבית הדין, כי ביקש ממך, שראית את העסקאות, ראית שהוא נתן כסף, שאתה שמעת את השיחות. ת: זה היה בתוך הישיבה. ...אני לא זוכר" (עמוד 50 שורה 15 והלאה).

הנה כי כן, עדותו של ג'רמי ארפי, שהמאשימה התעקשה להוסיפו כעד נוסף, הפכה להיות **משענת קנה רצוץ לתמיכה בגרסתו של המתלון**.

המתלון העיד כי יש עובדות נוספות שלא פירט בהודעותיו במשטרה (עמוד 31 שורה 4). לדבריו: "סיפרתי למשטרה את העיקר..." (עמוד 31 שורה 13). לאמור, מסר למשטרה תמונה חלקית והדברים מדברים בעד עצמם.

המתלון נשאל שאלות שונות, חלקן חיצוניות לאירוע עצמו, אך יש בהן להשליך על מהימנות, והוא סירב להשיב: "...אני לא רוצה להשיב..." (עמוד 34 שורה 9). לא אבין מדוע ביקש המתלון שלא להשיב תשובות שלמות ומלאות.

המתלון ניסה להקליט את הנאשם בעת ששוחח עמו בבית-הכנסת, במועד שלטענת הנאשם איים עליו, אך לא הצליח לעשות כן (עמוד 38 שורה 8).

והנה, התברר, שבכל זאת אמרת המתלון במשטרה, הייתה שהוא **יביא את ההקלטה שאותה הקליט** ובה דברי האיום.

המתלון נשאל כיצד אמר למשטרה שיביא להם הקלטה, בעוד שכבר בעת השיחה התברר לו **שההקלטה לא צלחה**. תשובתו הייתה: "**שאלה טובה, לא יודע לענות**" (עמוד 38 שורה 13). **תשובה זו מדברת בעד עצמה**.

בשלב מסוים, לא ניתן היה לדעת האם **המתלון עצמו** סובר כי בשיחות עם הנאשם הוא באמת ובתמים אוים על-ידו: "**אפשר להגיד שזה לא איומים בשיחות...**" (עמוד 38 שורה 23).

התברר כי ברשות המתלון שיחות נוספות שאותן ערך עם הנאשם, אך את אלו לא הביא למשטרה: "ש: יש עוד שיחות עם הנאשם שלא הבאת? ת: בטח, רוב השיחות לא הבאתי" (עמוד 38 שורה 26).

בעניין זה העיד כי הביא למשטרה שיחות מוקלטות "**הבאתי בצורה סלקטיבית למשטרה...**" (עמוד 39 שורה 3).

בכל הכבוד, אין אפשרות לקבל עדות של עד שמצהיר כי התנהל מול המשטרה בצורה "**סלקטיבית**".

לדבריו, חשש שבשיחות ישמע שהמתלון שוחח עם הנאשם על **כדורי ויאגרה** ולכן חשש מפניו שהוא "יפוצץ את העניין" (עמוד 39 שורה 4).

ואכן, הדברים אינם מסתדרים: **מדוע לא מסר המתלון את כל השיחות** המוקלטות, כאשר הוא עצמו נגש למשטרה וכבר סיפר להם על העסקות, ובכלל זה על הכוונה לרכוש **כדורי ויאגרה** (עמוד 39 שורה 5 והלאה).

מדוע חשש שמא יוודע ברבים, כי מעורב בעסקה לרכוש כדורי ויאגרה, בעוד שהוא עצמו כבר גילה זאת למשטרה, ואף צוין במפורש בעובדות כתב-האישום.

המתלון סבר כי שקיימים אישורים לסחור בכדורי ויאגרה במסגרת העסקה, ושוב לא דרש לראות את אותם אישורים (עמוד 39 שורה 11 והלאה).

לטענת המתלון הנאשם אמר לו שקיים אישור רבני לביצוע העסקאות, ושוב לא טרח לברר מי הוא אותו רב מאשר (עמוד 39 שורה 26).

הסתבר, כי המתלון הגיש תלונה במשטרה **רק משום אותם איומים נטענים מצדו של הנאשם** (עמוד 39 שורה 31).

הוברר כי אם הנאשם לא היה מאיים על המתלון הוא לא היה פונה למשטרה (עמוד 40 שורה 4).

אם זה מצב הדברים, הרי שמה שעמד בראש מעיניו של המתלון לא הייתה טענת מרמה, אלא הטענה כי הנאשם איים עליו.

מעבר לכך, לדבריו, הנאשם איים עליו, לראשונה לאחר הדיון בבית הדין, והנה הגיש את תלונתו בחלוף פרק זמן, למעלה מחודש. הסברו לשיהוי היה: "**אני לא ידוע, התשובה שאני יודע**" (עמוד 41 שורה 28).

באופן מפתיע, בהמשך עדותו, הוסיף המתלון טענה, לא בא זכרה, כי היה איום שיקבל **מכות** (עמוד 41 שורה 5).

המתלון אישר כי פנה אל הרב יעקב צ'יקוטאי בנושא, אך **לא בתחילת ינואר 2014**, אלא זמן קצר לפני שפנה לקיים

דיון בבית הדין.

הרב צ'יקוטאי ביקש ממנו **שלא לפנות למשטרה**: "ביקש לנסות לגמור את זה דרך רבנים, כן" (עמוד 42 שורה 14).

בהמשך אראה, כי עדותו בעניין זה אינה מתיישבת עם עדותו של הרב צ'יקוטאי.

לטענת המתלונן **הוא** בחר את בית-הדין, שם התדיינו ו"**עשיתי זאת במתכוון**" (עמוד 42 שורה 28). לדבריו, היה זה הרעיון **שלו**. בהמשך אראה, כי טענה זו אינה עולה בקנה אחד עם עדותו של הרב צ'יקוטאי.

על כן, איני יכול לבסס ממצאים, כנדרש בפלילים, על עדותו של המתלונן.

(ב). הפתקים:

הפתקים שבהם רשם הנאשם את התחייבותו כלפי המתלוננים הם אלו (ת/9):

"הריני לאשר שלקחתי **הלוואה** מהרב אליעזר על סך **48,000...כ' אב תשע"ד**...על החתום רן אהרן". (אגב: כ' באב תשע"ד הנו 16.8.14 - יום שבת).

"בנוסף ל - 6,500 שמעבר לדף לוויית עוד 4,500 אלף ועוד ארבע עשרה וחצי אלף שקל עד **30.7.14**. על החתום..."

"27,600 לקחתי מהרב אליעזר הלוואה ועוד 8,800 בתודה..."

"הרב אליעזר נתן לי **הלוואה** על סכום שלוש אלף שקלים בלבד **למשך 1.9.14**. בתודה..."

"הרב אליעזר נתן לי 30,500 **הלוואה** של 33,600...שקלים בלבד **עד יום שישי** או קבלת שיק מזומן **לפריטה** עד יום ראשון..."

"הריני לאשר בזאת שצריך להעביר לרב אליעזר 6,500...עד יום א' או ב' 13/7 או 14/7...תשע"ד". ע"ג הפתק נרשמו במהופך הסכומים 4,500 ו - 2,000 וכן 1,300 מוקף בעיגול.

"בס"ד י' תמוז תשע"ד (8.7.14 - מ.מ). **הריני מאשר בזאת שעוד חודש צריך להחזיר לרב אליעזר שמונת אלפים**

מאתיים וחמישים. בברכה..."

"אני מאשר שקיבלתי מהרב אליעזר הלוואה על סך 23,400...עד 7.8.14, תשע"ד. על החתום..."

"הרב אליעזר נתן לי הלוואה על סך 15,000 שקלים...עד תאריך 10.9.14. בתודה..."

עיון בפתקים מלמד על אלו:

הפתקים נוסחו בלשון ברורה של הלוואה והם אינם מגלים את טיבה האמיתי של העסקה.

סה"כ הסכומים הנקובים בפתקים: 193,750 ₪.

אין לדעת האם פתק מסוים בוטל, האם הסכום שנרשם בו חופף לשיקים שנמסרו, בגין מה בדיוק נמסר, האם שיק שנמסר בגינו חולל, האם מדובר בסכום המייצג קרן, או שמא סכום להחזר, בסוף התקופה, כולל ריבית ועוד כהנה וכהנה.

אכן, יש בפתקים אלו ראיה לקיומו של חוב כספי בין הנאשם למתלון, אך אין בהם ראיה שבכוחה להכריע בתוך חזית המריבה, לאמור מה היה המצג שאותו הציג הנאשם בפני המתלון, אם בכלל, והאם הנאשם הציג, מראש, בידעין, מצג מרמה, שלפיו הוא נוטל את הכספים כדי לרכוש מוצרים, בעוד שלא התכוון, מלכתחילה, אלא לגזול את כספו של המתלון.

(ג). תכתובות מסרוני שהוחלפו בין הנאשם למתלון מלמדים, בין השאר, את הדברים הבאים:

המתלון רושם: "מאז שהלוויתי לך כספים עוד לא החזרת שקל אחד מהפתקים שאצלי שכתבת לי. מה אתה רוצה שאחשוב" וכן: "עוד שאלה: הרי מכרת טלפונים שקיבלת אז חלק מהכסף אמור להיות אצלך. או אצל שאול אז למה אין בכלל כסף? אשמח לקבל תשובה שתיישב דעתי". וכן: "למה נתת כסף על מכשירים בלי לקבל אפילו פתק? אם היה כסף שלך הייתה עושה זאת?".

אכן, המתלון עצמו רואה את העסקה כעסקת הלוואה.

המתלון רושם הודעה נוספת בה מפרט את הסכומים אך מוסיף "...ויש עוד פתק שביטלנו של 32,500 מה החשבון שיצא לך שיש לי אצלך?" הנאשם כותב לו בתשובה: "איך הגעת לזה". המתלון משיב: "הכל כתוב ביד שלך". המתלון מוסיף: "אתה מסכים איתי שאם כבר עבור תאריכים של חלק מהפתקים ההלוואות. לא מסתדר לנו שאין ולו אף חלק

אצלך מכל ההלוואות שיכולות לחזור אלי. לא מסתדר" הנאשם משיב לו: "השקענו". המתלון כותב: "ואם השקענו שאלו לא יכול לשחרר מה שכן יש?" הנאשם משיב: "נלך ביחד ותדבר". המתלון כותב לו: "**אני מבקש להישאר מולך ולא מול עוד גורמים. ככה סיכמנו בכל נושא**".

הנה כי כן, המתלון רושם שיש פתק שבוטל וניתן ללמוד שהוא עצמו ביקש להישאר מחוץ לגדר, **כמלווה בלבד**, לא לרדת לזירת העסקה, לא התעניין בהוצאתה אל הפועל.

הנאשם רושם למתלון: "יש לי גם חשבון" המתלון משיב: "אני לא יודע מה של מה. אך ביטלנו פתק אחד... צילמתי כל הפתקים גם **הפתק המבוטל**".

המתלון רושם את סה"כ: "**204,660 ₪**". הנאשם משיב: "**יש פתק ביטול אי אפשר להחשיב אותו**". המתלון משיב לו: "זה לא כולל הפתק ביטול. ביטלנו אותו. קשקשתי עליו לפניך והחלפנו לפתק של 48 תבדוק. תקבל הכל צילמתי את כל הפתקים".

המתלון רושם: "**לא זוכר מה עשית. אמרת לסמוך עליך. אמרת פלאפונים טלוויזיות טבלטים כדורים פלאפונים נוספים ועוד נגלה של פלאפונים. ויהיה בסדר ולא לדאוג וכו. ועכשיו אתה עוד מתווכח איתי על...**".

רישום זה תומך, לכאורה, בעמדת המתלון, לאמור שהעברת הכספים הייתה לצורך רכש של מוצרים, אך הוא אינו יכול להשלים את החסר הנדרש להרשעה, לאמור שהנאשם, **מלכתחילה** הציג בפניו מצג מרמה כאילו בכוונתו לרכוש מוצרים, בעוד **שלא היו דברים מעולם והוא מעולם** לא פעל להגשמת מטרה זו מתוך התנהלות של מרמה.

המתלון רושם: "בבקשה תעדכן אם יש התפתחות בהחזרת לפחות חלק מהכסף. אני יושב עם **האברכים שמעוניינים לשמוע אותך**. ואת דבריך ואתה לא עונה. בסוף ילכו עלי למשטרה". הנאשם משיב: "דיברתי אתך אתמול. תסביר להם".

ניתן ללמוד, כי אכן קיימים עדים רלוונטיים נוספים, שהיה על המשטרה לגבות את אמרתיהם, אך היא לא עשתה כן.

המתלון מפרט את הסכומים השונים ומוסיף: "...יש עוד פתק שביטלנו של 32,500 מה החשבון שיצא לך שיש לי אצלך ? סה"כ 174,160 ₪. אמרת שב 10/9 אקבל זאת. תאשר". **הנאשם משיב: "מאשר שיש אצלך פתקים שנתת על סמך עסקאות שעשינו ביחד בשביל להרוויח השקעת 100,000 שקל השאר רווח מעסקאות וזה כולל טלפונים שצריך לקבל"**. המתלון משיב: "לא נכון. נתתי יותר מהסכום שכתבת. תפרט יותר. הנאשם רושם: "**25,600 ועוד 5,000 ועוד 19,700 ועוד 15,000 ועוד 27,600 ועוד 8,800 ועוד 10,000 ועוד 120,000... יוצא... זה מה שנתת**". המתלון כותב: "אז מה זה הפתקים שכתבת ? לא מבין ההודאה שלך". הנאשם משיב: "**זה הרווחים שצפויים להגיע בעזרת השם מהעסקאות**".

אמרה זו של הנאשם, מזמן אמת, מקימה ספק, כי הסכומים שהשניים נקבו בפתקים, יתכן וכוללים מרכיב של רווח, או של ריבית הצומחת מן ההלוואה של המתלון.

המתלון כותב: "...יש עוד הרבה **רווחים שלא כתובים בפתקים** ולא כתבנו אותם. שאמרת שהם **רווחים** שלך והפתקים הם הקובעים".

אמרה זו מלמדת, כי הסכומים שבפתקים יתכן וכוללים **מרכיב של רווח**.

בתאריך 24.8.14 המתלון שואל: **"מה הטלפון והפלאפון של שאול ? כתובת ושם חנות ? רוצה לשמוע ממנו את כל הסיפור"**.

בתאריך 25.8.14 כותב המתלון: **"אתמול התקשר אלי דביר. השחיל איומים בשמך וממך בשיחה ואמר שהנחת לו 10,000 על השולחן (אז יש לך כסף, שאפילו שקל לא הוחזר מכל הפתקית ששכתבת..."**.

אלי דביר לא אוזכר בעדותו המתלון כמי שהעביר דברי איום מצדו של הנאשם.

המתלון רושם: "...איזה בית דין מתאים לך להתדיין איתי ? **יש של הרב וייס**, היכן שביטון ואתה הייתם. אם לא יהיה חדש אני עולה היום לשם". אך, אין לדעת האם היה זה רעיון של המתלון.

בתאריך 3.9.14 שלח המתלון צילום של הפתק "תמוז תשנ"ד, **הריני מאשר בזאת שעוד חודש צריך להחזיר לרב אליעזר שמונת אלפים מאתיים וחמישים**. בברכה..." והוסיף: "הנה עוד פתק שלא שלחתי לך. עוד הלוואה של 8,250 ₪ שלוית ולא החזרת. תוסיף ל 174,160, סה"כ 182,410".

לאמור, ברשות המתלון פתקים שונים, נוספים, שאין לדעת כיצד הם מתיישבים בתוך המארג הכולל של העסקה.

המתלון רשם לנאשם: **"כמה כסף בשיקים אתה טוען שחזר**. היכן השיקים ? תוכל לצלם ולשלוח לי ולהביא השיקים שחזרו ?".

רישום זה מעגן את הטענה האפשרית, כי שיקים מסוימים **חוללו**.

על כן, עיון בתכתובות שהחליפו השניים תומך אמנם בכך שהמתלון העביר לנאשם סכומי כסף, אך אין לדעת, כנדרש בפלילים, מה היקפם, מה פשרם, והאם עשה כן, נוכח מצג מרמה ברור.

(ד). שיחות מוקלטות בין הנאשם למתלונן (ת/11):

שיחה ראשונה:

הנאשם אומר למתלונן, בין השאר: "כן. **השארנו 11 טלפונים, נשאר לנו שם**. ראיתי עכשיו אמרתי אני ייקח 2 ונשאר 9 עכשיו אתה אומר עוד 2. אתמול הוא אמר לי יש משהו מאילת אז המישהו הזה מאילת עלה בוועידה. דיבר כאילו בטלפון עם הבן אדם, הוא שילם 7 וחצי אלף שקל הוא רוצה לקחת 25 מכשירים ב 2100 שקל ההוא מוציא ל חשבונית, אנחנו מקבלים בכיס 2100 ולא אכפת לנו מה אנחנו, נשאר לנו 2100 על מכשיר..."

המתלונן שואל: "אז כאילו. כמה עוד כסף צריך לשם? כמה כסף להביא לך?"

הנאשם מסביר למתלונן: "כן, ואנחנו מרוויחים על ה - 16 האלה 500 ראש - 9000 אלף".

הנאשם אומר: "אני אגיד לך למה אני אסביר לך למה זה. יש לו עוד עסקים יש לו עוד דברים שלו זה איפה הוא עוזר לי למה אני אמרתי לו אין לזה לבן אדם הזה שיש לו את העסק הזה, זה אני נתתי לו את הכסף לפני 3 שנים לפתוח את העסק הזה....הוא הסוכן הזה שנותן לו את המכשירים מה מסתבר?..."

המתלונן: "אני שואל אותך שאלה. הוא יכול עכשיו להרוויח כסף. למה הוא נותן לי את זה? עכשיו תבין אני הולך **תבין מדובר בלמעלה מ 100,000 שקל שאנחנו בכל אני, אני מדבר איתך בכלל על 100,000 שקל כרגע**. הנאשם: **לא. אנחנו ברווח**. לא, לא נתנו 100,000 שקל אנחנו..."

השיחה מלמדת, כי השניים אכן משוחחים על עסקאות שמהם היו אמורים להפיק רווח, אך העובדה, שאלו לא יצאו אל הפועל, אינה מלמדת על ראשיתו, לאמור שאלו נולדו מתוך מרמה.

שיחה שנייה:

המתלונן: "איך? אני שואל אותך, **איך אתה יודע שהוא לא עושה לך עקיצה**, זה המון כסף. הנאשם: בוא אני אגיד לך משהו עכשיו יש לי חבר, הוא חבר שלי, טוב, טוב, יש לו חנות מזה, יעשה לי עקיצה, אני ייקח לו את כל החנות שלו את כל החנות שלו מה אני פראייר? ...המתלונן: "בסדר, בסדר יש לי בכל הפתקים את התירוץ אז מה? מה צריך לתת לו שיק? הנאשם: שיק אתה נותן לו וזהו שיק אתה נותן לו וזהו ונקיים ושישי אנחנו נקבל את השיק בחזרה שיק עם כל הכסף שלנו מה שרשום לך בפתקית שמה תעשה את החשבון של הטלפונים וזה מגיע בערך לסכום של איזה 100,000 ומשהו שקל עולה על הרווח שלנו, יש לנו שמה איזה רווח של 40,000 שקל הבנת? ואז אנחנו נסדר את הרווח **כי**

אתה לא תקבל את הכסף שרשום לך שמה אתה תקבל יותר ואז את ההפרש אתה צריך להפריש לי הבנת ?
המתלונן: אני כאילו מקבל שיק על הכל ? מי מפקיד שיק על הכל ?...הנאשם: מה הבעיה נפרוט אותו...אז תרשום את השיק ו - 500 שקל רווח אתה צריך לרשום על ה 16 מכשירים".

לב השיחה מדבר בעד עצמו, לאמור, השניים רקמו ביניהם עסקאות שתלויות באדם שלישי, במסגרת זו, העביר המתלונן את הכספים, לא קיבל מוצרים, אך אין בכך כדי למלא את החוסר, שאמור היה להתמלא בעדות מהימנה ואמינה של המתלונן בדבר מצג המרמה.

שיחה שלישית:

הנאשם: "אני מחכה לבן אדם, אני צלצלתי לו והוא לא ענה הוא עוד מעט יחזור אלי בטח הוא בא להביא את זה היום אל תדאג". המתלונן: "אתה נתת לו שיקים נתת לו איזה פתק שהוא קיבל את השיקים ?". הנאשם: "**מה הרב זה אנשים זה לא ליצנים הרב זה אנשים אמינים אני מכיר אותם, אני לא עובד איתם היום, מחר אני מכיר אותם הכל בסדר אל תדאג תהיה רגוע אין דבר כזה, אנשים שאני מכיר אלה לא עובדים בעיניים מה אני נראה לך פראיר ?**"

המתלונן: "אנשים מרגישים שאני עושה מהם צחוק". הנאשם: "מה צחוק ? תגיד להם שיחכו בסבלנות, אין מה לעשות תשמע זה להביא את המכשירים גם מה אתה חושב ? זה לא אתה נותן להם למכור אתה מביא את הכל את כל המכשירים, הבנת ?..."

הנאשם: "...**עכשיו אני דיברתי אתו אני דיברתי אתו יום שיש, עכשיו הוא לא עונה לי הוא יחזור אלי אני בקשתי ממנו...**" המתלונן: לפחות שיביא משהו".

יכולה הייתה המאשימה לבחון את פלט השיחות היוצאות של הנאשם, בכדי לחקור את קשריו ולהזים את הטענה כי שוחח עם אותו שאול, אך היא לא עשתה כן.

שיחה רביעית:

הנאשם: "אני עכשיו ידבר אתו היום עכשיו תקשיב, תקשיב, מה אני אומר לך, היום בשעה 4 אנחנו נפגש ואתה תשמע את האנשים שדיברתי אתם ותראה איך העניינים דואגים..."

המתלונן: "...אני נתתי לך שיקים ונתתי לך כסף על-פי פתקים של הלוואה שנתת לי היה הייתי אמור לקבל אותם כבר אז למה אני מותיר שיקים תיקח מהכסף הזה ותביא לי את השיקים. הנאשם: "לא, לא אבל הוא לא רצה זה הבעיה שיקים, הבנת כבר הוא העביר אותם הלאה אז למה הוא לא רצה להעביר לנו את הטלפונים **הוא אמר שהשיקים לא טובים**"

אמרתי שיקים לא טובים אז תעביר לי אותם, אמרתי לו אז הוא מנתק לי את השיקים..."

המתלונן: "מה שאול אומר ? מה שאול מתל אביב אומר ?". הנאשם: "שאול מתל אביב כעס עלי למה אני עקפתי אותו".

שוב, תמיכה לטענה אפשרית כי השיקים חוללו.

שיחה חמישית:

המתלונן: **"על כמה טלוויזיות שילמתי, על אה. הנאשם: 9, 9 טלוויזיות שילמתי, 2100 לכל טלוויזיה, 9 טלוויזיות זה נמכר, מתחיל לזוז הבנת ?..אתמול משהו דיבר איתי יש שתי שעונים של קרטייר...אני מעביר אותם ויעני אם אני לוקח אותם היום יום שלישי יש לי כסף עליהם כל אחד 7 וחצי אלף שקל רווח תוך יומיים...20 אלף אנחנו מוכרים שעון 7 וחצי אלף שקל רווח לכל אחד יוצא לנו בכיס".** המתלונן: "תוך יומיים ?" הנאשם: "תוך יומיים יש לנו 7 אלף יום שלישי..."

אף שיחה זו תומכת בטענה כי בין השניים נכרתה עסקה, שבמסגרתה העביר המתלונן לנאשם כספים, כדי שהלה ירכוש מוצרים, ואלו לא נרכשו, אך אין בה ללמד כי בסופו של יום לא יצאה העסקה לפועל נוכח מעשה נוכלות ומרמה.

(ה). בפרוטוקול בית-הדין שבפניו נערך הליך הבוררות בין הנאשם למתלונן (ת/13) ניתן למצוא:

המתלונן אמר: "באו אתי אברכים ממודיעין ואני רוצה שהם יהיו כאן בדיון כי הם יודעים מפרטי העסקה והם לא עדים...הכסף בעסקה הוא לא שלי ואנשים חושבים שעשיתי תרגיל מהכסף שלהם ולכן אני רוצה שהם ידעו מה עשיתי כדי לא להוציא עלי לעז"

המתלונן מסר את גרסתו: "שמי אליעזר בן שלמה...פגשתי את רן והוא פנה אלי...הוא טוען שהוא מצא יבואן של פלאפונים, נשקיע כסף יחד וזה יניב הרבה כסף וכן אמר לרב ציקוטאי ואמרנו שיקבל יותר מ 50% ונתתי לו את הכסף יש לי התכתבות SMS עם רן על כל העניין...סה"כ מדובר ב 182,000 ₪"

מתלונן אמר שסיפר לנאשם כי לקח כסף מאחרים, לא זכר לומר באילו תנאים נתן לנאשם את הכסף "היה אמור להיות תוך שבוע 240,000 ₪ כתוב בפתקים שזה לחודש או לשבוע הקרוב".

הנאשם נשאל אם קיבל סכום כזה והשיב: **"לא, הוא נתן לי 76,000 ש"ח בשיקים אבל חלק חזרו, קיבלתי**

60,000 ₪

המתלונן נשאל: "כשכתוב שרן קיבל 48,000 האם זה הסכום שהוא קיבל או שזה סכום שיחזור כולל ריבית?" המתלונן השיב: "לא, הוא קיבל 48,000 ₪ וזה ללא קשר לריבית".

הנאשם נשאל על הרווחים שאותם ציפה לקבל והשיב: "קונים משחה מסוימת ב - 3,000 ועושה מיד 6,000 ש"ח וזה סחורה שאדם מביא בשחור".

הנאשם אמר: "30 אלף ₪ בשיקים חזרו".

הנאשם: "הוא לא הביא לי את הכסף שעליו אני חתום"

הנאשם נשאל מדוע חתם על הפתקים והשיב: "כי אני הייתי בטוח שאצליח בכל העסקים, הפלאפון שלו הוא ממני, קניתי פלאפון ב 1800 ₪ ומוכר ב 3,000 ₪ וקניתי ב 50,000 ₪ פלאפונים והאדם עקץ אותי".

הנאשם: "60,000 ₪, לאט, לאט אני אביא לו את הכסף, אני מוכן לשלם לו 100 ₪ לחודש..."

המתלונן: "אני רוצה גם עוד 30,000 ₪ גם על ריבית והצמדה".

עניין זה מלמד, כי מדובר בעסקת הלוואה.

הנאשם נשאל האם הוא יכול לאשש שסכום החוב 60,000 ₪ בלבד והשיב: "אין לי עדים" המתלונן אמר: "אין לי עדים על החוב, אלא עדים על ההתנהגות, אני משמיע הקלטה שבו הוא מודה שהוא קיבל את כל הכסף שאני תובע".

הנתבע אמר, כי מדובר בכסף ש"אנשים נתנו לי כדי לעזור לכולל". לא יכול לדעת כמה כסף שייך לו אישי וכמה של אחרים.

לשאלה השיב הנאשם כי עושה את העסקאות "במזומן, קונה ומיד מוכר..."

הנאשם נשאל "האם כל העסקאות של הפלאפונים זה עסקאות אמתיות או לא בדיוק?" והשיב: "חלק כן וחלק לא, כל מה שאמרתי היה חוץ מהטלוויזיה...אני קונה מיד 2 ולא מסוכנים".

עיון בפרוטוקול מלמד, כי כל צד אוחז בגרסתו, ואין בו ראייה מכרעת המלמדת על מעשה של מרמה.

מעבר לכך, העובדה כי המתלון עצמו הוסיף את הערותיו על גבי הפרוטוקול, בהחלט מלמדת כי יש יסוד סביר לטענת הנאשם, כי הפרוטוקול אינו מתעד נאמנה את הדברים ואין לתפוס את הנאשם על מילה כזו או אחרת שנרשמה, כשלעצמה.

(ו). עדות הרב יעקב צ'יקוטאי:

עד זה מסר עדות מהימנה ואמינה.

ניתן לקבוע ממצאים בהסתמך על עדותו.

זהו רב העיר מודיעין.

המתלון פנה אליו וביקש את התערבותו בסכסוך עם הנאשם (עמוד 44 שורה 4 והלאה).

הוא לא נכנס לפרטי העסקה "לא נכנסתי לזה" (עמוד 44 שורה 10).

הנאשם הבטיח כי יחזיר למתלון את כספו (עמוד 44 שורה 10).

כאשר הבין כי הנאשם מבטיח להחזיר את הכסף אך לא מקיים **הציע** למתלון לפנות לבית הדין, ולהבדיל מעדות המתלון, היה זה **הוא עצמו, ולא המתלון שהציע את בית הדין של הרב וויס** (עמוד 44 שורה 15).

הפניה של המתלון אל העד הייתה **בתחילת 2014** (עמוד 44 שורה 25) וכן: "מה שאמרתי בעדות זה מדויק. אמרתי **שנה וחצי**" (עמוד 44 שורה 27).

מפאת חשיבות המועד, **בירר בית-המשפט עם העד האם הוא זוכר שמועד הפניה הייתה תחילת שנת 2014 והעד אישר זאת.**

המועד, כפי שנמסר בידי הרב צ'יקוטאי, אינו מסתדר עם המועד בו לפי הטענה קשרו המתלון והנאשם את העסקה.

המתלון סיפר לו כי הנאשם "**ביקש הלוואה לעשות עסקים** והוא מחזיר לו את זה איך שהעסק יתבסס" (עמוד 45

שורה 9).

המתלון לא סיפר לו כי הוא טוען כלפי הנאשם **שרימה אותו**, מלכתחילה, אלא רק שמדובר בחוב כספי.

המתלון סיפר לו שנטל כספים מאחרים והעבירם לנאשם (עמוד 45 שורה 19).

להביל מעדות המתלון, **שלל את הטענה, כי יעץ למתלון שלא לפנות למשטרה** (עמוד 46 שורה 1 והלאה).

המתלון לא סיפר לו על ההטרדות המיניות נטענות של חוקרת המשטרה (עמוד 46 שורה 10).

על כן, אין בעדותו של הרב צ'יקוטאי, המהימנה והאמינה, כדי להכריע בלב ליבה של זירת המחלוקת בתיק זה, לאמור בטענת המרמה.

ז). עדות הנאשם:

אין לומר כי הנאשם מסר עדות מהימנה ואמינה.

לא ניתן לאמץ את עדותו ולא ניתן לבסס ממצאים, כנדרש בפלילים, בהסתמך על עדותו של הנאשם.

ואולם, לא ניתן לגשר על הפער הראייתי הנדרש בתיק זה, שלפיו הנאשם הציג בפני המתלון מצג מרמה, ועדיין נותר הספק.

הנאשם אישר כי הכיר את המתלון והציע לו להצטרף לעסקאות שונות (עמוד 53 שורה 8 והלאה).

לדבריו, הוא עצמו רומה בידי אחד בשם שאול כהן.

לדבריו, הוא לא רימה את המתלון (עמוד 56 שורה 20).

הנאשם לא יכול היה למסור פרטים רבים של אותו שאול כהן (עמוד 56 שורה 21 והלאה, עמוד 57 שורה 9).

לא ברור כיצד ניתן היה לקבוע בפתקים, כטענת הנאשם, סכום ברור, עתידי, שכולל הן את הקרן והן את הרווח הכספי,

כאשר בעת קבלת הכספים טרם נרכשו המוצרים וטרם נמכרו: "הרווח הוא מה שכתוב בפתק" (עמוד 53 שורה 21).

ועדיין, הפתקים אינם מוחלטים, ניסוחם מותיר ספק, אף לפי עדותו המתלונן, והם אינם מלמדים מה באמת מסתתר מאחוריהם.

חלקם מלמדים כי מדובר בהלוואה, וכי על הנאשם להשיב במועד מסוים סכום פלוני, לאמור סכום הכולל רווח או ריבית.

הנאשם לא יכול היה למסור הסבר סביר על בסיס איזה תחשיב הגיע לרווח המדובר.

במהלך עדותו, התקבל הרושם, כי נאשם זה אינו יכול להתנהל בענייני כספים, הוא נעדר כישורים בסיסיים לכך, ובוודאי שאינו יכול להקשר בעסקאות כפי שהתיימר, תוך קבלת כספים בלא כל בטוחה, ואולם תהייה זו, היא חרב פיפיות גם לתזת המאשימה, משום שהיא מובילה להרמת גבה גם ביחס להתנהלותו של המתלונן.

אם התנהלותו של הנאשם מוזרה, גרסתו תמוהה, אזי זו גם המסקנה ביחס להתנהלותו של המתלונן.

(ח). בהודעותיו במשטרה, מסר הנאשם את הדברים הבאים:

הודעה מיום 12.1.15 (ת/1)

"אלעזר בן שלמה נתן לי הלוואה של 60 אלף שקל לפני 8 חודשים בערך, ההלוואה ניתנה פה במודיעין במספר הזדמנויות שונות, יש פתקאות שחתמתי עליהם והוא תבע אותי בבית דין רבני על 182 אלף שקל וזה גם מה שנפסק..." (שורה 6 והלאה).

הוצגו בפניו הפתקאות ותגובתו הייתה: "הסכומים האלה זה פתקאות שהוא רשם אני חתמתי עליהם שבהם הוא רשם את הסכומים כולל רווחים מהמכירה שצריכה להתבצע, אבל המכירה נפלה ולא התבצעה. אני בפועל קיבלתי ממנו 60 אלף שקל ואני יודע מזה ומתכוון להחזיר אותם אבל הוא הלך לבית משפט כבר...לפני זה רציתי לשלם לו כל חודש 1000 שקל אבל הוא לא הסכים" (עמוד 2 שורה 14 והלאה).

נשאל היכן כל הכסף שקיבל והשיב: "הכסף נעלם. נתתי לבן אדם שיסע ליפן להביא טלפונים והוא לא חזר, אמרתי לאליעזר שאני יחזיר לו את כל הכסף שנתן, אבל הוא לא הסכים הוא רצה את הכסף עולל הרווחים שהיו אמורים להיות, אבל העסקה לא התבצעה בסוף..." (עמוד 2 שורה 19 והלאה).

הכחיש את הטענה כי איים על המתלונן (עמוד 2 שורה 22 והלאה).

לא עשה "עקיצה" (עמוד 2 שורה 29).

הודעה מיום 1.3.15 (ת/2):

נשאל כמה כסף חייב למתלון והשיב: "60 אלף שקל" (עמוד 2 שורה 3) ואמר כי זה כל הסכום שקיבל ממנו (שורה 5), לא השיב לו את הכסף.

המתלון היה מוסר לו את סכומי הכסף "פעם מזומן ופעם בשיק" (שורה 10).

המטרה הייתה "...לקנות טלפונים ביד 2 לקנות משלוחים בזול כמו באי.בי בזול ומוכר יקר" (שורה 14).

נשאל אם עבד עם אדם נוסף ביחס לעסקה זו והשיב: "לא" (שורה 18).

"אני קונה את הסחורה דרך טלפון ואין לי קשר עם אנשים" (שורה 22).

לדבריו, נתן כסף לאדם שיסע ליפן, לרכוש את המוצרים ולא חזר ושמו "זה **שאל כהן מיפו**". אין לי את הטלפון שלו המכשיר הלך ל" (שורה 25).

לדבריו, המתלון "בא אלי ואומר לי איך אפשר לעשות כסף. אמרתי לו אם אתה מביא לי 3 אלף שקל אפשר תוך חודשיים או חודש לעשות מזה 7 אלף שקל אם אתה קונה טלפון זול ביד 2 ומוכר אותו" (שורה 33).

לדבריו היה פעיל ביד 2 "מעלה ומוריד מודעה תחת השם אהרון או רן או רני או אהרונ" (שורה 38).

הודעה מיום 21.4.15 (ת/3):

נשאל מהיכן מכיר את אותו **שאל כהן** והשיב: "אני לא זוכר עבר כבר שנה...היה לו טוקמנים...אין לי מספרים שלו. הלך לי הטלפון ונפל למים...ש: איך זה שעשית עסקה גדולה עם בן אדם שאתה לא יודע מי שהוא ואין לך טלפון שלו. ת: **לקחתי הימור**. ש: טלפון של שאל כהן יש לך ? ת: אני אחפש בפתקים ואם יש לי אני אבוא אליך...היה לו אוטו לא זוכר סוג...ש: איך שאל כהן נראה ? ת: **נמוך, עם קרחת כבן 40 פלוס**..." אינו מכיר אדם נוסף שמכיר את אותו שאל כהן (שורה 3 והלאה).

הודעה מיום 6.12.15 (ת/4):

הנאשם התבקש למסור פרטים נוספים אודות אותו שאול כהן ולא יכול היה למסור (שורה 4).

הכחיש כי איים על המתלונן (שורה 7).

אמר: "אלה עסקאות שנפלו, עבדו עלי גם ורימו אותך. הכסף ניתן לו בתור הלוואה ולא בשביל לעשות עסקאות, ואני מודה שאני חייב לו את הכסף" (שורה 12).

אישר שקולו נשמע ע"ג הקלטות ובהן השיחות שלו עם המתלונן (שורה 15).

לטענתו יש לו בעיות זיכרון ויש לו אישורים רפואיים על כך (שורה 71).

הודעת מיום 20.7.15 (ת/5):

אישר כי שלח למתלונן את המסרונים שהוצגו לו (שורה 11).

ג. מסקנות:

המתלונן והנאשם נקשרו ביניהם בעסקה כללית, שבמסגרתה העביר המתלונן לנאשם כספים רבים, והנאשם אמור היה לרכוש בהם מוצרים ולמכור אותם ברווח שיחולק בין שניהם.

אין ספק כי הנאשם חב למתלונן חוב כספי.

המאשימה לא הוכיחה, כנדרש בהליך זה, כי הכספים שהועברו מהמתלונן לנאשם, עברו עקב מצג מרמה, לאמור, שהנאשם קיבל כספים מהמתלונן כאשר, מלכתחילה, לא היו לו יסוד או כוונה לרכוש בהם מוצרים, אלא לשלשל את הכספים לכיסו.

עדותיו של המתלונן, כשלעצמה, אינה מאפשרת לגשר על הפער הראייתי הנדרש ואיני מקבלת.

הפתקים שנרשמו על-ידי הנאשם מלמדים על העברת כספים במסגרת מה שהצדדים ראו כ"הלוואה".

המסרונים וההקלטות (שהתברר כי הן חלקיות), שיתכן והם חלקיים ביותר, אינם מלמדים, אלא על **קיומו של חוב אשר נבע מרצון לגבש עסקה שתניב רווח, אך לא בהכרח על מצג מרמה ו/או על כוונת מרמה מצדו של הנאשם, ולפחות נותר הספק בעניין זה..**

מחדלי חקירה רבים, כגון אי הבאת השיקים, שמסר המתלונן לנאשם, גופם, אי הבאת עדים שרלוונטיים ללב ליבו של מצג המרמה הנטען, פגמו ביכולתה של המאשימה להוכיח את טענתה. במהלכים חקירתיים פשוטים, יכולה הייתה המאשימה לתמוך את עמדתה, כגון בחקירת מהלכם של השיקים, ממשיכתם, הסבתם, דרך פרעונים, והיא לא עשתה כן.

הטענה שלפיה הנאשם איים על המתלונן נסמכת על עדותו בלבד, אינה נתמכת בעדותו של העד ג'רמי ארפי, ובנסיבות תיק זה **אינה מספקת** כדי לקבוע ממצא בדבר השמעת האיומים הנטענים.

ד. תוצאה:

אני מזכה את הנאשם מחמת הספק.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 ימים.

ניתנה היום, ח' שבט תשע"ח, 24 ינואר 2018, במעמד הצדדים